

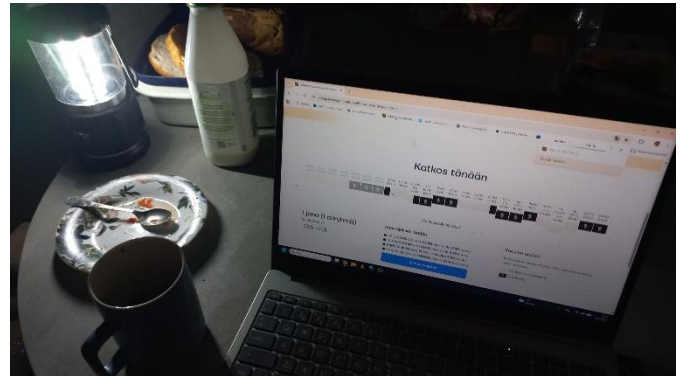

Hekkaloiden matkassa

Keuruulla 23.2.2026

Terveiset jälleen täältä Suomesta.

Lähdimme Ukrainasta tasan kolme viikkoa sitten. Kolmen viikon työrupeama oli rankka ja vieläkin huomaamme väsyvämme helposti. Mutta toisaalta vaikka osoitteemme on nyt toinen, työn aiheuttama stressi ei ole paljoa vähentynyt. *(Mutta hyvää kuitenkin on, että täällä on sauna, missä saa rentoutua!! 😊😊)*

Olemme kiitollisia, että olette jaksaneet muistaa meitä rukouksin. Rukoukset kannattelivat. Ne kolme viikkoa, mitä viivymme Ukrainassa, olivat välillä aika haastavia.

Tämän reissun keskeisin teema on ollut valo. Joka aamu katsoimme aamiaispöydässä päivän sähkökatkokset. Hienoista taulukoista huolimatta valot saattoivat sammua yllättäin, milloin tahansa.

Pasikan naisten käsityökerhon ohjelman suunnittelua se haittasi. Ei koskaan tiennyt, päästäisiinkö ompelemaan koneella vai pitikö keksiä jotain muuta. Onneksi joka kerta sähkötköt syttyivät viimeistään silloin kun saavuimme ja ompelukone toimi.

→ Äiti ompeli tyynyliinaa koneella, kun taas tytär käsin ompeli huovasta hevosen muotoista tyynyä.

Vaikka edelleenkin Karpaattien lääni on yksi Ukrainan turvallisimpia paikkoja, sodan karuus kyllä tuntui. Meidän kotimme oli lämmin, koska talossamme oli myös puulämmitys mahdollisuus. Naapuri asunnoissa oli jatkuvasti yöpyjiä muualta maasta. Autojen rekisterikilvistä saimme käsityksen, mistä he olivat tulleet. Kaukaisimmat lepäämään tulijat olivat Dniprosta, Itä-Ukrainasta. Pahalta tuntui seurata lapsiperheitä. Kasvoista saattoi lukea jatkuvan huolen aiheuttamaa syvää ahdistusta. Käsittämätöntä on, kuinka kukaan pystyy elämään jatkuvan pelon, pakkasen ja pimeyden keskellä.

→ **Kiitos tekijöille. Lämpimät sukat tuntuvat erityisen hyvältä.**

Kun vierailimme kylissä, tavaksi tuli käydä ensin kaupassa ostamassa kassillinen ruokaa. Jonkun kerran ostimme mukaan myös pussillisen polttopuita. Ilman lämmitystä ja sähköä on monessa kodissa ollut hirvittävää asua. Työtoverimme kertoivat, että heidän kerrostaloasunnossaan oli kovilla pakkasilla ollut niin kylmää, että koko perhe päätyi samaan sänkyyn.

Uutisissa kerrottiin, että tämä on ollut kylmin talvi kahteenkymmeneen vuoteen. Veikko muistaa hämärästi lumisen talven, Kirsin kohdalle sellaista ei ollut vielä osunut.

Suomesta tuodut lämpimät vaatteet, kengät, villasukat katosivat käyttöön nopeasti. Marina kertoo, kuinka monet hänen pyhäkoululaisistaan Radvankassa tulevat aivan liian vähissä vaatteissa.

Murhetta on monenlaista. Saimme kuulla myös radvankalaisesta perheestä, jossa ainut aikuinen, äiti, on tuberkuloosisairaalassa ja 6-14 vuotiaat lapset ovat jääneet kotiin pärjäämään itseksensä. Sairaus on nähtävästi edennyt pitkälle. Lapset käyvät rukoushuoneella pyhäkoulua. Opettaja Marinan mukaan saattaa olla, ettei äiti enää palaa sairaalasta.

Bogdanovichit ovat auttaneet sen mitä ovat pystyneet antamalla ruokaa ja lämmintä vaatetta. Muuta ei voi tehdä. Lapset pyytävät joka kerta pyhäkoulutätiään rukoilemaan äitinsä puolesta.

→ **Muistathan rukoilla lasten puolesta, jotta heidän tulevaisuutensa olisi turvallinen.**

→ **Lumen sulamisen seurauksena romanikylien raitit muuttuvat mutavelliksi. Syynä siihen on se, että kylät on rakennettu ilman minkäänlaista viemärointia tai ojituksia. Pahimpiin paikkoihin ei nyt edes pääse autolla.**

Viimeisenä lauantaina ennen lähtöämme järjestettiin jälleen kerran pyhäkoulun opettajien koulutus. Moni oli jäänyt pois. Oli lähdetty länteen hakemaan toimeentuloa ja lepoa. Lisäksi oli sairastuneita. Koulutuspäivä pidettiin ja mukana olijat osallistuivat innolla ohjelmaan.

Edelleen kuitenkin murehduttaa se, ettei seurakunnissa nähdä lasten opettamista tärkeänä. Monille riittää, kunhan heitä ruokitaan. Muutenkin työ nähdään enemmän työnä kuin Jumalan palvelemisena. Palkkaa pitäisi saada ja siihen ei voida ryhtyä.

→ *Edelleen pyydämme rukousta lasten ja nuorten puolesta, että mahdollisimman moni saisi oppia tuntemaan Jeesuksen.*

→ *Tämä kuuden lapsen äiti on yksinhuoltaja. Hän odottaa 7:tä lastaan. Mies on sodassa. Hän on saanut meiltä äitiyspakkauksen. Tässä he saavat ruokaa.*

→ *Malo Prag, Uzhgorodin kyljessä oleva pieni tabor. 14 perhettä sai siellä ruokakassin helmikuussa.*

Ahdistus on suuri joka puolella. Ruoka-apumme piirissä on toistasataa perhettä, mutta silti apua pyydetään jatkuvasti, aina tänne meille Suomeen asti. Emmekä voi vastata läheskään kaikkiin pyyntöihin. Tällä hetkellä emme ole varmoja, kuinka voimme auttaa maaliskuussa, sillä varat ovat vähissä. Rukoilethan tämänkin asian puolesta.

→ **Nuori mies kiittää sairaalasukan tekijää.**

Kirjoitamme tätä kirjettä Ukrainan sodan neljännen (4.) vuosipäivän aattona. Kuinka vähän ymmärrämme sitä kärsimystä, jota tämä kansa on kokenut tämän talven aikana. Se tuntuu kaikkialla: Kiovan kerrostaloista, Etelä-Ukrainaan Odessaan aina Karpaattien vuoriston pieneen mustalaismökkiin. Emme saa unohtaa.

Kaikkialla ja aina pyydetään: « Ettehän unohda. Rukoilettehan puolestamme.»

Tällaisia kertomuksia tällä kertaa. Kiitos, että jaksat olla mukana. Siunaamme sinua.

Talviterveisin, *Veikko ja Kirsi*

Voit olla yhteydessä meihin: kirsi.hekkala@fida.info tai veikko.hekkala@gmail.com

Olemme myös Facebookissa.

Tilinumeroimme: Hekkalat, Fida International, FI41 2287 1800 0052 56, viite: 12810

